Bosnyák Zoltán:

KÉT VILÁG HARCA

(A berni Protokoll-per tanulságai.)

A legutóbbi évtizedekben a pánjudaista törekvésekre, a zsidó világhatalmi tervekre mért legsúlyosabb csapások egyike a bázeli elsõ cionista világkongresszuson készült Jegyzõkönyvek nyilvánosságra jutása volt. Egyszerre váratlanul itt álltak az ámuló világ elõtt az örök zsidó álmok. Napvilágra kerültek a zsidó világhatalmi politika rejtett eszközei és jól leplezett módszerei. Megmutatkozott a zsidó nép igazi arculata. A Jegyzõkönyvek kimeríthetetlen forrásai az eredeti zsidó gondolkodásnak s mint ilyenek felbecsülhetetlenül sok értékes adatot szolgáltatnak a zsidóság lélek- és erkölcsrajzának kialakításához.

A Jegyzõkönyvek napfényre jutása úgy érintette a zsidóságot, mint a hadsereget, amikor legrejtettebb haditervei a szemben álló tábor kezébe kerülnek. A nemzsidó népek határtalan együgyûségére semm isem jellemzõbb, mint az, hogy ámbár birtokukban volt a minden részletében kidolgozott, agyafúrt leleményességgel és hideg számítással kieszelt zsidó haditerv, a fenyegetõ veszedelem elhárítására mégsem tettek jóformán semmit sem. Pedig az események csakhamar azokat igazolták, akik azt hirdették, hogy a zsidóság nem fog megállapodni a tervezgetéseknél, hanem mindent elkövet majd a tervek, a határozatok megvalósítása érdekében. Elõbb a világkatasztrófának, népek összeroppanásának, trónok összeomlásának, államok széthullásának kellett bekövetkeznie, hogy végre a romlásba taszított nemzsidó népek millióinak szeme is felnyíljék. Mennyi szenvedést, mennyi nyomort, nélkülözést kerülhetett volna el az emberiség, ha hitt volna azoknak, akik meglátták s elõre megérezték a közeledõ katasztrófát. Mennyire másképp alakulhatott volna a népek sorsa és az egész világtörténelem, ha az államférfiak, akiknek az a hivatásuk, hogy népeik élete és jövõje felett õrködjenek, felismervén a Jegyzõkönyvek jelentõségét, elhatározásaikban sohasem tévesztették volna õket szem elõl.

Negyven év sem telt el azóta, hogy a budapesti származású bécsi újságíró, *Herzl Tivadar,* 1897-ben Bázelben összehívta az elsõ zsidó világkongresszust. És ez a négy évtized elég volt ahhoz, hogy a konferenciának a Jegyzõkönyvekben lefektetett határozatai nagyon jelentõs részükben be is teljesednek. Milyen kíméletlen gyûlölet, kérlelhetetlen elszántság és erõfeszítés kellett ehhez az eredményhez! Negyven év, nem is egészen egy emberöltõ, a népek életében egy röpke pillanat, a zsidóságnak mégis a népi felfelé törtetés és az évezredes remények beteljesülésének korszaka. Nemcsak az új zsidó állam született meg ezernyi nehézség és máig is tartó vajúdások közepette, de közben a zsidó világuralmi célok útjában álló legyõzhetetlennek hitt akadályok is, mint a cári birodalom és a büszke Germánia, porba omlottak. Sõt mindkét helyen a proletáriátus és a demokrácia nevében az elenyészõ csekély számú zsidóság ragadta magához az állami és politikai élet irányítását, hogy mind a két birodalomból zsidó érdekeket szolgáló hûbéres tartományokat formáljon. A nemzetközi zsidó bankkapitalizmus pedig ugyanakkor korlátlan hatalmat szerzett magának az egész világ gazdasági élete fölött.

Hogyan tudott a zsidóság rövid idõ alatt ilyen szemkápráztató, ilyen hihetetlennek tetszõ eredményeket elérni? A faji összetartás, a szolidaritás csak elõsegítette, de egészen meg nem magyarázza ezeket a sikereket. Csak a marxizmustól és a liberalizmustól megmételyezett, széttagolt népek ellenálló erejének megcsappanása, másrészt pedig a Jegyzõkönyvekben oly nagy alapossággal és körültekintéssel körvonalazott feladatok kijelölése magyarázza meg a nemzetközi zsidó politika által elért bámulatra méltó eredményeket. Nem kevésbé fontos az is, hogy a Jegyzõkönyvek nem csupán részletes programot adnak a zsidó nép és vezetõi

számára, de megmutatják a program megvalósításához vezetõ utat és felsorolják az eszközöket is, amelyeknek célhoz kell vezetniök.

A Jegyzõkönyvekben lefektetett alapvetõ gondolat, a legfõbb cél korántsem valami egészen új eszme, sõt évezredek óta elég jól ismert és pedig minden népek fölött való uralom a magasabbrendûség, a kiválasztottság jogán. Ismételten felcsendül ez a gondolat az Ó-Szövetség különbözõ — leginkább talán Mózes — könyveiben. De a Talmudnak is — ahol lépten-nyomon a nemzsidók határtalan megvetésérõl, szenvedélyes gyûlöletérõl olvashatunk — ez egyik vezérlõ eszméje. Ezek a zsidó nemzeti-vallási iratok igen hasznos, sõt nélkülözhetetlen eszközei voltak a faji öntudat, a népi egység megõrzésének, a vérségi összetartás ápolásának, de inkább csak a maga idejében. Az ezekben az Írásokban foglalt törvények és parancsok s a népi öntudatot, a faji különállást hirdetõ elmélkedések nélkül a zsidóság talán sohasem érkezett volna történelmének mai új korszakáig. De bizonyos mértékig ezek az Írások mégis csak elavultak és idejüket múlták. A társadalmi és gazdasági viszonyok óriási és mélyreható átalakuláson mentek keresztül az ókor elsõ évezredei óta, amikor az Ó-Szövetség könyvei megíródtak. De a zsidóság helyzete a többi népekkel szemben is gyökeresen megváltozott. Merõben más életfeltételekkel, életfeladatokkal találja magát szemben a huszadik század zsidósága. A zsidóságnak tehát elõbb vagy utóbb, de számolnia kellett a megváltozott viszonyokkal, hacsak nem akart lemaradni a tovaszáguldó élettõl, az elmaradókat legázoló történelemtõl. A Jegyzõkönyvek a zsidóságnak az új idõkhöz, a változott életkörülményekhez való alkalmazkodásáról adnak számot. Az alkalmazkodni tudás a zsidóságnak különben is egyik legjellegzetesebb faji sajátsága. Most is nemcsak hamarosan beleélte, beledolgozta magát az új életformákba, hanem nyomban a maga szellemével, a maga életfelfogásával telítette azokat. Így lett a pénz- és hitelgazdálkodásból zsidó bankkapitalizmus, a múlt század kezdetén kibontakozó eszményekért harcoló szociális mozgalmakból pedig zsidó marxizmus és bolsevizmus.

A nagyszabású szociális, gazdasági és politikai átalakulások kellõ figyelembevételével született meg tehát a zsidó nép számára a Jegyzõkönyvekben lefektetett új életprogram. Ennek a programtervezetnek minden pontja tagadhatatlan éleslátásról, nép- és emberismeretrõl, lélektani, szociológiai és közgazdasági tudásról, a nemzetközi politika útvesztõjében való jártasságról tanúskodik. Azok, akik a Jegyzõkönyvekben megörökített gondolatokat a bázeli kongresszuson elõadták, valóban hivatottak voltak népük számára új életprogramot adni. A programkészítõk semmirõl sem feledkeztek meg, figyelmük az általános, elvi jelentõségû kérdésekrõl mindig a legaprólékosabb részletkérdésekig terjedt ki. Igen érdekes és tanulságos volna a Jegyzõkönyveket részeikre szétszedni és külön-külön csoportosítani az egyes társadalmi, gazdasági s politikai kérdésekre vonatkozó gondolatokat és nézeteket. Így sokkal áttekinthetõbb képet kapnánk a Jegyzõkönyvek tartalmáról. Mai formájukban ugyanis, különösen elsõ olvasásra, a rendszertelenség benyomását keltik az olvasóban. Az egymást követõ jegyzõkönyvekben igen sokszor ismétlõdnek ugyanazok a kérdések és gondolatok. Ez azonban természetesen csak alaki, formai fogyatékosság. Legfeljebb hathatós bizonyíték amellett, hogy a Jegyzõkönyvek valóban beható és szenvedélyes viták közepette születtek meg, amikor is a dolog természeténél fogva a gondolat- és nézetismétlõdések elkerülhetetlenek.

A Jegyzõkönyvek a zsidóság szempontjából azonban fõleg azért értékesek, mert nem szorítkoznak pusztán a programadásra, hanem a programért való harc módjait és eszközeit is kimerítõen és részletesen megtárgyalják. Valóságos kincsestárai a hadi taktikának és gazdag arzenáljai a harci eszközöknek. Pontosan megszabják, hogy a zsidóságnak különbözõ ellenfeleivel szemben az egyes esetekben milyen magatartást kell tanúsítania. A pénz, az arany, a megvesztegetés, a céltudatosan kitenyésztett korrupció, az izgatás, az ellentétek és a szenvedélyek mesterséges felszítása, az emberi gyarlóságok ügyes kihasználása, a lázítás, a forradalom, az elnyomatás, a terror, a szociális zûrzavar, mind-mind a Jegyzõkönyvek által ismételten és nyomatékosan ajánlott, biztosan célravezetõ harci eszközök.

A zsidóság ma még könnyen érthetõ okokból megtagad minden közösséget a Jegyzõkönyvekkel, azonban, ki tudja, nincs-e közel az az idõ, amikor ezek a megtagadott Írások is bevonulnak majd a többi halhatatlanoknak tartott zsidó szent iratok közé.

II.

Amikor a kilencszázas évek kezdetén valamelyik megbízhatatlan, vagy talán lelkiismerete szavára hallgató zsidó jóvoltából a Jegyzõkönyvek nemzsidók kezei közé is eljutottak, majd az orosz *Szergej Nilus* professzor fordításában és kiadásában meg is jelentek, a zsidóság soraiban határtalan volt a megütközés. Az elsõ idõkben meglepetésükben tehetetlenül és tanácstalanul álltak és mit sem tettek az õket ért csapás elhárítására. Ez egyszer úgy látszik csõdöt mondott a zsidó ravaszság, a zsidó leleményesség. Végül is gyakran kipróbált és igen sokszor jól bevált módszerhez folyamodtak. A kezükben levõ világsajtó agyonhallgatta a Jegyzõkönyveket. Másrészt a fellelhetõ példányokat lázas gyorsasággal igyekeztek összevásárolni és eltüntetni. A megdöbbentõ hatású leleplezések híre azonban gyorsan terjedt s egyre szélesebb rétegek kezdtek rá felfigyelni és érdeklõdni iránta. Az újabb kiadások és fordítások gyorsan elterjedtek. A zsidóságnak mit volt tennie, kedve és akarata ellenére bár, de ellentámadásba kellett átmennie. A kezében levõ és irányítása alatt álló sajtóban azt a gondolatot igyekezett népszerûsíteni, hogy a Protokollok egyszerû hamisítványok, amelyeket titkos antiszemita szervezetek készítettek, hogy a zsidóellenes hangulatot felszítsák. Természetesen nem maradtak el az ilyenkor szükséges ragyogó fantáziával és vakmerõ arcátlansággal kieszelt rágalmak és hazugságok sem mindazokról, akiknek a Jegyzõkönyvek nyilvánosságra hozatalában és elterjesztésében részük volt. Ezeknek a zsidó cáfolatoknak, támadásoknak nem is igen adtak hitelt, mert a szemérmetlen rágalmakon kívül egyetlen elfogadható érvet, egyetlen komoly bizonyítékot sem tudtak állításaik igazolására felhozni. Közben a jegyzõkönyvek egyre növekvõ példányszámban terjedtek el. Népfelvilágosító hatásuk mindjobban érezhetõvé vált, holott igen sok esetben a zsidók által befolyásolt államhatalom s a különféle hatóságok tiltották terjesztésüket. Az a kétségbeesett harc, amelyet a zsidóság a Protokollok ellen megindított, kézzelfoghatóan bizonyította, hogy ez az ügy nagyon kellemetlenül és igen érzékeny oldaláról érintette. A zsidóság vezetõi jól tudták, hogy egyelõre alul maradtak, a játszmát elvesztették, kártyáikba az ellenfél is belepillantott. Egyelõre minden igyekezetük odairányult, hogy a leleplezés fenyegetõ következményeit elhárítsák. Miután azt, hogy a Jegyzõkönyvek hamisítványok, zsidó oldalról bizonyítani nem tudták, hamarosan taktikát változtattak és egy talmudisztikus fordulattal a zsidóellenes fronttól egyszerre csak a valódiság bizonyítását kezdték követelni. Ez volt a legutoljára tartogatott ütõkártya. Jól tudták, hogy követelésük szerfelett nehéz, csaknem teljesíthetetlen feladat elé állítja az antiszemita szervezeteket. Hiszen *Szergei Nilus* professzor, aki elsõsorban tudott volna felvilágosítást adni, már régen elhalt. Hasonlóképp mindazok is elhaltak, akik vele bensõbb kapcsolatban állottak, vagy környezetéhez tartoztak. Azok néhányát, akik a Jegyzõkönyvek kérdéséhez még hozzászólhattak volna, a zsidók elhallgattatták, vagy hamis tanúzásra bírták. Néhány zsidó él ugyan még a bázeli kongresszus résztvevõi közül, akik természetesen tagadják, hogy a tárgyalások a Jegyzõkönyvekbõl ismert szellemben folytak le. Az elmondottak után nyilvánvaló, hogy a valódiság bizonyítása elég súlyos, sok fáradságos és elmélyedõ munkát kívánó feladat.

Mi bizonyít tehát a Jegyzõkönyvek valódisága mellett? Mélyedjünk csak el egy kissé szellemükbe. Vizsgáljuk csak közelebbrõl azt a lelki életet, azt az érzés- és gondolatvilágot, amely a sorok mögött meghúzódik. Néhány oldal figyelmes elolvasása után íme máris elõttünk áll a hamisítatlan, az eredeti, a mindig és mindenütt egyforma zsidó lelkület. Ebbe a különleges, a maga nemében páratlan zsidó mentalitásba sem a legkiválóbb lélekbúvár, sem a legkitûnõbb írásmûvész nem tudja magát beleélni, ha nem ízig-vérig zsidó. A gondolattársítás módja, az elõadás szenvedélyessége, az érvek rabulisztikus csoportosítása, a talmudista okoskodás, az

ellenfél fölényes megvetése, a gójok iránt táplált határtalan gyûlölet, mind-mind azt bizonyítják, hogy a Jegyzõkönyveket csakis zsidó agyvelõk termelhették ki magukból. Ki más tudná átérezni, beleélni magát a zsidó célok, a zsidó tervek világába, mint egy vér és lélek szerinti zsidó, akinek idegszálaiban ott vibrálnak, vércseppjeiben pedig átöröklõdnek az örök zsidó vágyak és remények. A Jegyzõkönyveket tehát zsidók írták és pedig olyan zsidók, akik elhivatottaknak érezték magukat népük sorsának irányítására. Olyan zsidók, akik elérkezettnek látták az idõt a cselekvésre, a végsõ harc, az utolsó roham megindítására a zsidó világbirodalomért.

És most nézzük csak meg, vajon a Jegyzõkönyvekben található politikai, gazdasági, társadalmi vonatkozású eszmék csak beteges ábrándozás, ártatlan képzelõdés szülöttei-e, avagy a zsidók által megsemmisítésre, leigázásra ítélt népek életében többé-kevésbé máris érvényesülõ, pusztulást és széthullást eredményezõ nyavalyák-e? Tegyünk csak futó összehasonlítást a Protokollban javasolt elvek és módszerek, tehát az elmélet és a legutóbbi négy évtized történelme, vagyis a valóság között. Az összehasonlítás lelket megrázó, megdöbbentõ eredménye alól még a legszárazabb, legközönyösebb lélek sem vonhatja ki magát. Mit is ajánlottak négy évtizeddel ezelõtt a Jegyzõkönyvek? A gazdasági életben a dolgozók kíméletlen kizsákmányolását, a mezõgazdaság eladósítását, a spekuláció felvirágoztatását. A társadalmi életben az önzés, a haszonlesés, a kapzsiság, az önérdek imádata, az osztályellentétek felszítása a kívánatosak. Igen fontos a népek közötti ellentétnek minden eszközzel való fokozása, a lelki élet terén pedig a vallástalanság, az ízléstelenség, az erkölcstelenség, a szemérmetlenség, az értelmetlenség kitenyésztése szükséges. A népek öntudatának elhomályosítása, a közvélemény meghamisítása, a társadalmi zûrzavar, az anarchia állandó, egy pillanatra sem szûnõ munkálása. Ezeket és hasonlókat ajánlanak a Jegyzõkönyvek. És milyen volt az emberiség élete a legutóbbi negyven esztendõ alatt? A népeket állandó feszültség, nyugtalanság tartotta örökös izgalomban. A zsidó spekulációs tõke nemcsak a bank- és hitelélet, de a nagyipar és a világkereskedelem feletti uralmat is megszerezte. A zsidó vezetés alatt álló szabadkõmûves páholyok hatalma oly nagy lett, hogy népek, sõt világrészek sorsa felett döntöttek s végül kirobbantották a világháborút.

Mérhetetlen vér- és emberáldozat, az anyagi javak felbecsülhetetlen pusztulása mindenütt csak a zsidóság számára kedvezõ meggazdagodási lehetõség. A vérveszteségtõl a népek elalélnak, összeroppannak. Itt a zsidóság számára a lélektanilag kedvezõ pillanat. Európa-szerte zsidók által irányított véres forradalmak, belsõ harcok láng- és tûzcsóvái csapnak fel. Sietnie kellett a zsidóságnak ezekkel a véres és vakmerõ játszmákkal, még mielõtt a meggyötört népek felocsúdnak s szenvedéseik és nyomorúságuk igazi vámszedõivel, haszonélvezõivel szembe nem fordulnak és velük kíméletlenül le nem számolnak. Így azonban a forradalmak lázában tévelygõ és a zsidó sajtó által félrevezetett tömegek segítségével sikerült is a zsidóságnak lábát több helyütt véglegesen megvetnie és a politikai hatalmat is birtokba vennie. Majd megint a spekuláció indult új rohamra a maradék nemzsidó vagyon ellen. Legutolsó ütõkártyának maradt a világkrízis. A népekre, világrészekre kiterjedõ termelési és értékesítési válság, a munkanélküliség s az annak nyomában fellépõ nyomor és nélkülözés, elégületlenség minden eddiginél nagyobb szociális forrongást támaszt majd, — ez lehetett a számítás.

Miután a film, a színház, a sajtó, a hírszolgálat s a könyvkiadás is túlnyomóan zsidó befolyás alá került, mi sem volt könnyebb, mint az emberiség szellemi életének a Jegyzõkönyvek által megkívánt átformálása.

Úgy látszik azonban, hogy a zsidó tervekbe és számításokba mégis csak valami hiba csúszhatott be, mert a zsidóság az eddig elért sikerektõl megszédülve, talán a kívánatosnál mohóbban törtetett a végsõ cél felé. A világkrízis nem hozta meg a világforradalmat. Sõt a zsidóság mindenütt az ébredezõ népi öntudat félelmetes erejével találja magát szembe.

Vajon kell-e az elmondottaknál több és súlyosabb bizonyíték a Jegyzõkönyvek valódisága mellett? Aligha. Hiszen itt az élet, az események, a történelem bizonyítanak.

III.

A Jegyzõkönyvek szerepe és jelentõsége mind nagyobb lett az antiszemita mozgalmak tömegfelvilágosító munkájában. A zsidóság számára a helyzet egyre elviselhetetlenebbé vált. Vezetõ zsidó körökben most már belátták, hogy sürgõsen valami feltûnést keltõ, a köztudatot ideig-óráig megtévesztõ lépésre van szükség. Ebbõl a meggyõzõdésbõl, ezekbõl az elgondolásokból születhetett meg végül a *berni per*. Alapos felkészülés, kellõ megfontolás után, a zsidó világszervezetek bevonásával indult meg ez a per. Gondosan kiválasztották a helyet és a bíróságot, elõkészítették és megdolgozták tanúikat s összeválogatták az adatokat, Az egész pernek nyíltan és elõre bevallott célja nem volt egyéb, mint hogy bírói székbõl hivatalosan mondassék ki, miszerint a Jegyzõkönyvek hamisítványok. A vádat berni és svájci zsidó szervezetek emelték a svájci Nemzeti Szocialista Szövetség néhány tagja ellen. Panaszukban a svájci törvénykönyvnek a szennyiratok nyomtatására és terjesztésére vonatkozó büntetõ rendszabályokra hivatkozva kérték a vádlottak elítélését, mert azok különbözõ antiszemita röpiratokat, közöttük a Protokollokat is terjesztették. Bern egyébként a svájci szabadkõmûvesség és zsidóság egyik középpontja. Politikai szempontból a marxizmussal szövetkezett liberalizmus egyik fellegvára. A zsidóság a maga szempontjából aligha találhatott volna jobb terepet a pör lefolytatására. A zsidó panasz, mint kihágási ügy, a rendõrbíróság egyik egyes bírája elé került, aki maga is marxista és állását is szociáldemokrata szavazatoknak köszönhette, úgyhogy az elõfeltételek, mint láthatjuk, a zsidóság számára a lehetõ legkedvezõbbek voltak.

Természetesen a tárgyalások során rövidesen felvetõdött a kérdés, valódiak-e, vagy hamisak a Jegyzõkönyvek? Ettõl a pillanattól kezdve az egész világ zsidóságának érdeklõdése Bern felé fordult. Lázas izgalommal figyelték a per fordulatait. A kifejezetten zsidó népi gondolat szolgálatában álló újságok hosszú tudósításokban számoltak be a tárgyalásokról. Színes és hangzatos beszámolókban tálalták fel olvasóiknak a panaszt beadó zsidók egy-egy tanújának lényegtelen és semmitmondó vallomását. Bár ez a héber faji sajtó kezdettõl fogva hangoztatta a biztos gyõzelemben való hitét, a sorok közül mégis kiérezhetõ volt a rejtett, a fojtott aggodalom. Hátha mégse sikerül, hátha mégis a pártatlanság, az elfogulatlanság, a tárgyilagosság jut majd érvényre a tárgyalás és az ítélet során.

Érthetõ, hogy a berni perrel a nemzetközi sajtó zsidókézben levõ, szabadkõmûves irányítás alatt álló lapjai is foglalkoztak. Mindenképpen arra törekedtek, tudósításaikban úgy igyekeztek beállítani a dolgot, hogy Bernben tulajdonképpen a barbár harmadik birodalom, az embertelen hitlerizmus és a demokrácia, a felvilágosodás harcol egymással. Mivel pedig a haladást, a kultúrát, a humanizmust a zsidóság képviseli, neki kell gyõzedelmeskednie. Holott a német nemzeti szocializmusnak az egész perhez semmi köze sem volt. Egyedül a vádlottak szakértõje volt német állampolgár, de õ sem tagja a nemzeti szocialista pártnak. Zsidó oldalról olyan híreket is terjesztettek, hogy a bevádolt svájci nemzeti szocialisták védelmérõl is német hivatalos körök gondoskodtak, holott a valóságban a védelem költségeit és a bizonyító anyagot is nemzetközi zsidóellenes szervezetek hordták össze. Az igazság az, hogy ezzel a perrel kapcsolatban a világzsidóság az új Németországgal szemben szeretett volna hangulatot csinálni.

IV.

A magyar sajtó, amint az várható is volt, óvatosan elhallgatta a berni pert. A zsidó-szabadkõmûves baloldali lapok talán szívesen foglalkoztak volna akár hasábos cikkekben is a per eseményeivel és fordulataival — természetesen a tõlük már megszokott egyoldalú beállításban és hazug kiszínezésben — azonban ebben az esetben, saját jól felfogott érdekeiktõl vezéreltetve, õk is hallgattak. A berni üggyel foglalkozó cikkeikkel nem akartak antiszemita hangulatot kelteni; nem akarták a közfigyelmet a zsidókérdésre terelni. Nekik mindenképp kívánatos az a szélcsend, az a

szanatóriumi béke és nyugalom, amely a zsidókérdés körül ma közéletünkben otthonos. De a jobboldali lapok is hallgattak. A keresztény nemzeti sajtónak ehhez az elõzékeny, tapintatos magatartásához évek óta ugyancsak hozzászoktunk már. Ezeknek az újságoknak az volna a hivatásuk, hogy a zsidóveszedelem ügyét minden vonatkozásában napirenden tartsák s a magyar társadalom pislákoló lelkiismeretét élesztgessék, ehelyett azonban beletévedtek a napi politika útvesztõjébe s ebbõl nem találnak kivezetõ útra. Anyagi érdekeik, vagy apró-cseprõ párttaktikai okok arra késztetik õket, hogy egy idõ óta a zsidókérdést jótékony homályba burkolják s egy-egy ködös, bizonytalan és erõtlen célzással is megelégszenek. De nemcsak a sajtóban, hanem egész politikai közéletünkben is évek óta feltûnõ diszkrécióval, fölösleges tapintatossággal, jobb ügyhöz méltó finom elõzékenységgel kezelik a zsidókérdést. A zsidóságnak a maga hatalmi apparátusával sikerült hangfogót szerelni a legharcosabb sajtóorgánumokra, a leggerincesebbeknek hitt egyéniségekre is. Ha néha-néha, itt-ott szóba is kerül a zsidókérdés, néhány üres szólamon kívül egyebet nem hallunk. De ezek is csak vérszegény frázisok, amelyekbõl hiányzik az erõ, a bátorság, a nyílt, határozott színvallás. Napjainkban is hiába száguld végig szinte egész Európán az ébredõ népi öntudatnak a régi, évszázados liberális, szabadkõmûves, marxista szennyet felkavaró, elsöprõ s földrészünk elhomályosult horizontját napfényesre tisztító vihara. Hiába termelnek ki Európa nagy kultúrnépei a régi évszázados, megfakult, hasznavehetetleneknek bizonyult eszmék helyébe, friss, új, életerõs, termékeny gondolatokat. Hiába lett a zsidókérdésbõl is egy, a népek összességét foglalkoztató egyetemes, nemzetközi probléma, mi nem akarjuk megérezni az új, egészséges európai légáramlásokat. Velük szemben mi strucc módjára homokba dugjuk a fejünket. Mialatt hatalmas népek megifjodva, diadalittasan, s erõtõl duzzadva száguldanak tova, verejtékezve megkeresett új életútjaikon a boldogabb jövendõ felé, azalatt mi fáradtan, reményvesztetten poroszkálunk a régi, más népektõl már elhagyott s bennünket is egyszer már katasztrófába vezetett liberális ösvényeken. Európa égboltja felett új történelemformáló világnézetek csillagzatai szikráznak, de mi, a puszták fiai, a csillagkeresõk, a csillagolvasók népe, nem tudunk tájékozódni az új európai égboltozaton, nem tudunk olvasni sem az új csillagzatokban, sem pedig az õsi, a régi, az igazi magyar csillagképekre nem tudunk rátalálni. Hamis, idegen, lebukófélben levõ világnézetek csillagképei után botorkálunk. Ötven-hatvan esztendeje, hogy a zsidó liberalizmus, a ghettódemokrácia a maga gazdasági, kulturális, politikai felépítményeivel reánk telepedett s azóta is hatalmában tart bennünket és még ma sem tudunk fojtogató karjaitól szabadulni. Jelszavak, gondolatok, amelyek az új idõk színeit és ízét hordozzák magukban, nálunk is fel-fel vetõdnek, hogy azután hamarosan a kiegyezések és megalkuvások posványába fulladjanak. A legjobb akarat, a legkeményebb elhatározás is elõbb-utóbb szembetalálja magát a közéletünkön uralkodó liberális zsidó nagyhatalmakkal: a bankokráciával, a sajtóval, az ipari nagytõkével, az arisztokrácia túlnyomó többségével s a szellemi élet feltolakodott vezetõ rétegével. Az õ akaratukon mindeddig még senki sem tudott gyõzedelmeskedni, mert ezer és ezer drótakadály és valóságos erõdítmény-rendszer védi hatalmukat, birtokállományukat. Mi sem mutatja jobban, hogy mennyire mindent magába olvasztó, mindent elsorvasztó módon uralkodik nálunk a zsidó liberális eszmevilág, mint az, hogyha meg is indulnak nálunk az új népi és faji gondolatok jegyében egyes mozgalmak és szervezkedések, ezek lassan, anélkül, hogy vezetõi, résztvevõi észrevennék, liberális tartalommal telnek meg. A név, a program, a jelszavak lehetnek talán újszerûek, de a mozgalom belsõ élete, munkája, harcmodora már egészen olyan, mint bármely más liberális pártalakulaté. Mintha a ghettó-liberálizmus szennyes, egészségtelen levegõje nélkül már élni sem tudnánk.

Egy-egy jóhiszemû, lelkiismeretes, fajtája sorsáért aggódó újságíró vagy politikus átérezve, átgyötrõdve sorsunk tragikumát, megpróbál szembeszállani az idegtépõ, lelket bénító általános közönnyel és igyekszik új utakat, új célokat kijelölni. De az ilyenek szava a pusztába kiáltó szó marad. Gondolataik, mint a szélcsendes tó sima víztükrére dobott kavics, felver ugyan apróbb fodrokat, hullámokat, de ezek

mielõtt még partot érnének, észrevétlenül elenyésznek, nyomtalanul eltûnnek. Partot érõ, partot verdesõ, milliókat lázba hozó hullámverések nem tudnak életre kelni ebben a mozdulatlan, sima víztükörben. Aggódva, félve tesszük fel a kérdést, vajon nem azért nem jelentkezik-e a partot ostromló hullámverés, mert a tó vize, a magyarság élõ lelkiismerete, már nagyon sekély, nagyon eliszaposodott? Nem is annyira azért kell aggódnunk, hogy népünk az európai átalakulásban még nem lelte meg pontosan a maga helyét, nem kereste ki a maga útjait és nem tûzte ki saját céljait, hanem sokkal inkább azért, mert semmit sem érez ennek az elmaradhatatlan hely-, út- és célkeresésnek kérlelhetetlen szükségességébõl.

Csak a gazdasági, politikai és kulturális életmegnyilvánulásunkban irányt szabó liberális életszemlélettel magyarázhatjuk meg, hogy a zsidókérdés, noha legégetõbb népi problémáink egyike, mindmáig nem tudott sem a széles néprétegeket, sem a milliókat, sem a közélet irányadó tényezõit állandóan foglalkoztató egyetemes, nagy nemzeti gonddá terebélyesedni. Tudomást veszünk róla, tudjuk, hogy van s ezzel — mint általában valamennyi népemésztõ társadalmi kérdésünket — már elintézettnek is tekintjük. Minek is tovább foglalkozni, törõdni vele? Minek is csináljunk magunknak gondot belõle, itt van kéznél a régi jó magyar életbölcsesség, az idõ nekünk dolgozik, az idõ majd csak hoz valamiféle megoldást. A zsidóságnak, valljuk csak be, nem is kerül valami nagy fáradságába azok elhallgattatása, a nyilvánosság elõl való elzárása, akik nem akarják ezt az álláspontot magukévá tenni. Ezeknek is bele kell törõdniök abba a megváltozhatatlan ténybe, hogy a zsidókérdést a zsidósággal együtt mûködõ közéleti hatalmasságok apró-cseprõ pártpolitikai, vagy taktikai okokból, igen sokszor talán csak személyes érdekektõl vezérelve egyszerûen elsikkasztották. Be kell ismernünk, a zsidóság hatalma ma már oly nagy, hogy ilyen elvi, világnézeti kérdésekben irányt tud szabni közéletünkben s akaratát korlátlanul érvényesítheti. A zsidóság a maga véleményét, a maga felfogását akadálytalanul rá tudja kényszeríteni az egész országra. A zsidókérdés — amely pedig ma Európa-szerte beható, a legapróbb részletekbe menõ megvitatás tárgya — felvetése, nyílt, õszinte, világos megtárgyalása, a maga nemében páratlanul álló jogszabályaink értelmében izgatás számba megy. Millió és millió magyar dolgozó szenved zsidó elnyomatás alatt, sorsuk azonban senkinek sem fontos. Egyedül, magukra hagyatva hordozzák sorsuk súlyos keresztjét. Szenvedéseikrõl nem lehet, nem szabad beszélni, mert a zsidóság érdeke azt parancsolja, hogy „csend”, „nyugalom”, „béke” legyen az országban, más szóval, hogy a zsidóság zavartalanul tovább gyarapodjék, tovább gazdagodjék.

Pedig a zsidókérdés napirendre tûzése és megoldása nélkül nincs jobb, egészségesebb, igazságosabb magyar élet. Hiszen akárhová nézünk, akármilyen kérdéshez is nyúlunk — legyen az szociális, gazdasági vagy kulturális — mindenütt a zsidó problémával találjuk magunkat szembe. Nálunk a zsidóság már régen berendezkedett az egyeduralomra s nincs messze az idõ, amikor maradék országunkat egyszerû gyarmatbirtokként kezeli majd. Attól kell tartanunk, hogy ha a viszonyok ezen a téren gyökeresen meg nem javulnak, úgy a zsidókérdésnek rövidesen bekövetkezõ európai rendezése esetén ismét Magyarország lesz az a hely, ahová a mindenhonnan kiutasított, nem kívánatos elemnek tekintett élõsködõ zsidóság népes rajokban özönlik majd be.

Pedig mennyi módunk, mennyi alkalmunk lett volna okulni, tanulni. Felettünk azonban nyomtalanul múlt el a világháború, az összeomlás, a csõcselékforradalom, a vörös lázadás és az ellenforradalom fellángolása.

A mostanában felvetõdõ reformtervek, reformeszmék között hiába keressük a zsidókérdésnek még csak a puszta érintését is. Ámde lehet-e nálunk bármilyen természetû reformokat tényleg megvalósítani, anélkül, hogy elõbb ehhez a kérdéshez erõs kézzel hozzá ne nyúlnánk? Felvetõdhetik-e nálunk egyetlen nem-nemzeti jelentõségû probléma anélkül, hogy a zsidóság külön céljaival, külön érdekeivel, külön akaratával szembe ne találnók magunkat? Vajon, ha például szellemi életünk felfrissülésérõl, megtisztulásáról van szó, nem elsõsorban a ghettólevegõtõl, a tûrhetetlenül sok zsidó gondolat-szeméttõl kell megtisztítanunk a sajtót, a színházat, az irodalmat?

Az a feltevés, hogy Magyarországon a zsidókérdés az ú. n. reformtervek megvalósításával, vagyis a dolgozó magyarság tervszerû megerõsítésével, tehát közvetve, a „hideg antiszemitizmus” segítségével is megoldható, egy mindenképpen tarthatatlan és nevetséges álláspont. A zsidóság kezében mérhetetlen anyagi erõ halmozódott fel. Szociális helyzete szembetûnõen és összehasonlíthatatlanul kedvezõbb a magyarságénál. Az arany megnyitja elõtte a legelzártabbaknak hitt ajtókat is. Kapcsolatait, összeköttetéseit minden irányban jól kiépítette s ezek közéletünk legrejtettebb zugait is behálózzák. Szószólóit, hangadóit ott találjuk minden politikai pártban, minden szellemi irányzatban, minden társadalmi osztályban, — a kispolgári rétegtõl fel az arisztokrácia legfelsõbb köréig.

Mindezek tudatában be kell ismernünk, hogy ezzel a zsidó nagyhatalommal, — amely a paraziták mohóságával és szívósságával eltéphetetlennek látszó gyökérszálakkal élõsködik rajtunk, a mi munkánkból, a mi verejtékünkbõl él és gyarapodik, — csak az öntudatra ébredt szervezett milliók ereje, akarata tud gyõzedelmesen megküzdeni.

V.

E kétségbeejtõ magyar tanulságok után térjünk vissza a berni per tárgyalására. A berni események azért is általános érdeklõdésre tarthatnak számot, mert itt az utóbbi években több ízben is súlyos vereséget szenvedett világzsidóság és az ébredezõ és szervezkedõ nemzsidó népek erõmérkõzésérõl van szó.

Ennek a pernek hátterében a zsidó világszervezetek és a zsidó világszolidaritás mûködtek. Valljuk be mindjárt, hogy elismerésre méltó alapossággal, kitartással és odaadással. Pénzben, anyagi eszközökben nem volt hiány, ezeket korlátlan mennyiségben rendelkezésre bocsátotta a nemzetközi zsidó kapitalizmus. A világ minden részébõl nagy költséggel hordták össze a tanúkat, akik azonban csak legtöbbször az ügyet magát alig érintõ lényegtelen, semmitmondó vallomásokat tettek. De sohasem mulasztották el a zsidóság mentegetésére nagyhangú nyilatkozatokat tenni. Ott voltak a tanúk között például *Chajun Weismann* a cionista vezér Londonból, *Wise* fõrabbi New-Yorkból, *Ehrenpreis* stockholmi fõrabbi, továbbá zsidók Franciaországból, Romániából és máshonnét is. A tanúk másik része, akiket a zsidó vádemelés felvonultatott, a tönkrement, elszegényedett orosz emigránsok közül került ki. Nehéz sorsukban ezeknek az embereknek bizonyára nagy szükségük volt arra a pártfogásra, amelyben a zsidóság szolgálataikért, tanúvallomásukért részesítette õket. Lehetett közöttük nem is egy, aki csak kényszerhelyzetben és jobb meggyõzõdése ellenére vállalta el a neki juttatott szerepet. A zsidó érdekeknek megfelelõ vallomást tettek a berni rendõrbíróság elõtt az emigránsok közül például *Chayla* gróf, *Szvatikov, Burzev* és mások. Az elsõ jól ismerte *Szergej Nilus* professzort, akit vallomásában jó szándékú, becsületes és lelkiismeretes embernek tart. A másik kettõ pedig zsidó oldalról már régen hangoztatott feltevést igyekezett bizonyítgatni, hogy a jegyzõkönyveket *Ratschkowsky* tábornok hamisította. Állításaikat természetesen semmivel sem tudták elfogadható módon támogatni. A *Ratschkowsky* tábornokot rágalmazó körök egy *Radzivill* hercegnõre, mint koronatanúra hivatkoznak. Hogy a hercegnõ homályos és zavaros megjegyzései mennyire hitelt érdemlõek, mutatja, hogy õ maga csekkcsalásért és sikkasztásért volt büntetve.

Hogy a tanúk a zsidó érdekeket milyen messzemenõen akarták szolgálni, érdekesen mutatja *Nikolajevszky* vallomása, aki közderültség közben azt igyekezett bizonyítani, hogy a bolsevizmushoz a zsidóknak semmi közük. Voltak a tanúk között vakmerõbbek is, akik nem elégedtek meg világnézeti elmélkedéssel, zsidóbarát szólamokkal, hanem távollevõ, vagy éppen elhalt személyeket mindenféle gyanúsításokkal, rágalmakkal halmoztak el. Egyik-másik tanú olyan felháborítóan és nyilvánvalóan mondott valótlant, hogy a nemzeti szocialista vádlottak nyomban vádat emeltek ellenük hamis tanúzás és hamis eskü címén.

A tanúk és a tanúvallomások általában két célt igyekeztek elérni. A zsidó tanúk szerepe nyilván az volt, hogy elhitessék, miszerint a Jegyzõkönyvekben foglaltakról annak idején a bázeli kongresszuson nem volt szó. A többi tanúra viszont az a feladat hárult, hogy bizonyítsa, miszerint a Jegyzõkönyvek antiszemita körök hamisítványai. A szereposztás kitûnõ volt, hozzáértõ rendezõi kezekre vallott. A berni per elfogulatlan szemlélõi elõtt azonban nyilvánvaló, hogy a tanúknak a két feladat közül egyiket sem sikerült megoldaniok. Ez a per inkább azt mutatta meg újból, még pedig éles világításban, hogy a zsidóság, ha az õ népi érdekeirõl van szó, semmiféle eszköz használatától nem riad vissza (lásd a Jegyzõkönyvekben).

A per tárgyalása során három szakértõ is közremûködött. Egyet a vád részérõl, zsidó oldalról választottak, egyet a vádlottak és a védelem, egyet pedig a bíróság jelölt ki. Ennek az utóbbi szakértõnek az lett volna a hivatása, hogy a szembenálló felek egymástól elõre láthatólag eltérõ, egymásnak ellenmondó szakértõi véleménye között végül is igazságot tegyen. A bírói szakértõ azonban *A. C. Loosli* volt, aki hírhedt szabadkõmûves. Svájci zsidó vezetõ körökkel való bensõséges kapcsolatai közismertek. Nem csodálkozhatunk tehát, hogy a tárgyalás során mindenben azonosította magát a zsidó állásponttal s teljes egészében elfogadta és magáévá tette a zsidó oldalról beterjesztett szakvéleményt.

Természetes, hogy ilyen körülmények között hiábavaló volt *U. Fleischhauernek*, az erfurti Weltdienst címû antiszemita nemzetközi kõnyomatos híradójának hónapokig tartó odaadó, áldozatkész és fáradságos munkája. Mint a vádlottak szakértõje hiába állította össze egy egész kötetre, több száz oldalra terjedõ szakértõi véleményét; cáfolatai, ellenérvei, bizonyítékai a legcsekélyebb figyelemben sem részesültek.

Fleischhauer hatalmas tanulmánya az egész Protokoll ügyet legtávolabbi elágazásaival együtt tárgyalja. Arra törekszik, hogy a leghomályosabb részletekre is világosságot derítsen. Nemcsak a Jegyzõkönyvek keltezésére, valódiságára vonatkozó adatokat, bizonyítékokat gyûjti össze, nemcsak napfényre kerülésük rejtélyét igyekszik tisztázni, de azokat a forrásokat is keresi, amelyekbõl a „bázeli bölcsek” meríthettek. Különösen beható vizsgálat tárgyává teszi *Maurice Joly:* Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu címû politikai szatíráját. Zsidó oldalról régtõl fogva úgy állítják be a dolgot, hogy a Jegyzõkönyveket hamisító antiszemiták egyszerûen *Joly* munkáját dolgozták át céljaiknak megfelelõen. *Fleischhauer* kutatásai alapján kiderült, hogy*Joly* kikeresztelkedett spanyol-zsidó családból származik. Párisi ügyvédeskedése alatt bizalmas barátságba került Marx— Mardochai-jal és Isacic Adolphe Cremieuxvel, az Alliance Israelite Universelle alapítójával. Életrajzában maga írja, hogy katholikus anyától származik ugyan, de mégis szívvel-lélekkel szocialista, jakobinus és forradalmár, aki vezetõ szerepet vitt párisi szabadkõmûves körökben. *Joly* tanulmányában — *Fleischhauer* kutatásai szerint — a világ-szabadkõmûvesség céljait, terveit, törekvéseit írja le, egy politikai szatíra párbeszédei mögé rejtve, a beavatottak számára könnyen érthetõ nyelven. Miután a szabadkõmûvesség egyik igen fontos harci eszköz a zsidóság világuralmi terveinek megvalósításában, egy ízig-vérig zsidó intézmény, így tehát könnyen érthetõ, ha a szabadkõmûves szellemben és a szabadkõmûves célok érdekében íródott *Joly*-féle párbeszédek és a zsidóságnak mint népközösségnek programját, harcmodorát tárgyaló bázeli Jegyzõkönyvek között igen sok, sõt helyenként szószerinti a hasonlóság. Egyébként is igen valószínû, sõt bizonyosra vehetõ, hogy a „bázeli bölcsek” minden számottevõ zsidó írást ismertek és munkájuk során fel is használtak. Hogy vezetõ zsidó körök *Joly* könyvét jól ismerték, abból is kitûnik, hogy *Theodor Herzl* politikai regényében, az „Altneuland”-ban, kifejezetten utal rá. A regény fõhõse is Joe Levy — Joly nevet visel. *Herzl* politikai kulcsregénye tulajdonképpen emléket akart állítani a cionista, az új zsidó népi mozgalom vezetõinek, közöttük Jolynak is.

Fleischhauer még a bázeli kongresszus kérdésének is nagy figyelmet szentelt. Rámutatott mindenekelõtt arra, hogy a cionistákkal egyidõben a színtiszta zsidó B'nai B'rith szabadkõmûves páholyok vezetõi is titkos és zárt ülést tartottak. Idézi *Theodor Herzl* naplója I. kötetének 595. oldalát, ahol is a bázeli konferencia elõzményeirõl a következõket olvashatjuk „Szombaton tartottunk a cionista egyletben konferenciát a

Zürichbe tervezett nagy cionista kongresszus ügyében. Úgy határoztunk, hogy Münchenben fogjuk megtartani. Alakítottunk egy szervezõ bizottságot, majd sok üres beszéd hangzott el. A kongresszus részben nyilvános, részben titkos lesz.” A müncheni zsidó egyházközség belsõ zavarai miatt a kongresszust végül is Bázelben rendezték meg. *Fleischhauer* szerint a Jegyzõkönyvek a cionista kongresszussal egyidõben tartott B'nai B'rith vezetõk titkos ülésén készültek. Ezt a feltevést nagy mértékben megerõsíti a Jegyzõkönyvek 1911. évi *Nilus*-léle kiadásában található magyarázó szöveg következõ megjegyzése: aláírások a 33. fokozatú cionista vezetõ személyiségektõl. Az aláírások hiányát *Fleischhauer* azzal magyarázza, hogy *Ratschkovsky* tábornok bizalmasának, aki a külön futár által Bazelbõl Majna-Frankfurtba küldött Jegyzõkönyveket a vonaton lemásolta, nem volt ideje a sok aláírást is lejegyezni.

Fleischhauer ezután részletesen tárgyalja a Jegyzõkönyvek valódisága mellett szóló közvetett bizonyítékokat, majd befejezésül a bíró által hozzáintézett kérdésre „hamisítvány-e a Protokoll” a következõket feleli:

„Hamisítványnak csak akkor tekinthetnõk a Jegyzõkönyveket, ha az ott kifejtett program nem egyeznék meg a zsidóság gondolkodásmódjával, ha a célok nem volnának megvalósíthatók s ha nem lehetne s nem kellene a zsidóság világuralmi törekvéseirõl beszélni.”

„Miután azonban a zsidóságnak a többi népek elõbb gazdasági, majd politikai leigázására irányuló törekvései közismertek, tehát a Jegyzõkönyveket is valódiaknak kell tekintenünk. Azt, hogy a Jegyzõkönyvek tartalma a zsidó gondolkodásmóddal, a zsidó nép politikai szándékaival, cselekedeteivel a legteljesebb összhangban van, szakvéleményemben részletesen tárgyaltam és bizonyítottam.”

Miután *Fleischhauer* tudományos alapossággal készült szakértõi véleményét az elfogult bírói álláspont nem részesítette a megérdemelt és jogos figyelemben, fáradozásainak egyelõre inkább csak erkölcsi sikerét és eredményét élvezheti. Ezzel a perrel kapcsolatban sikerült elõször komoly cél érdekében közös nevezõre hozni a különbözõ országok zsidóellenes szervezeteit. *Fleischhauer* felhívására az antiszemita szervezetek a világ minden részébõl sok igyekezettel és buzgalommal törekedtek a szükséges bizonyító anyagot összehordani. A berni per izgalmai közepette egy nemzetközi zsidóellenes harci közösség körvonalai bontakoztak ki.

Ruef dr. védõnek és *Fleischhauernek* tehát hiábavaló volt minden jó szándékú igyekezete. *Fleischhauer* szakvéleményében hiába mérlegeli a Jegyzõkönyvekkel kapcsolatban felvetõdõ összes érveket, ellenérveket, adatokat, feltevéseket a legnagyobb lelkiismeretességgel. A védelem által bejelentett perdöntõ jelentõségû tanúk kihallgatását a bíró nem rendelte el. A berni per talán még meg sem indult, az ítélet azonban már elõre el volt határozva. A bíró maga vak eszköz volt a páholyok és a zsidó szervezetek kezében. Mindenben a tõlük kapott utasításokhoz ragaszkodott s az általuk sugalmazott parancsokat teljesítette. Elfogultságát, elõítéleteit annyira nem tudta leküzdeni, hogy nem egyszer nyíltan is kifejezést adott a vádlottak iránt érzett ellenszenvének.

Nem lehet véletlen, hogy a Jewish Daily Post már az ítélet kihirdetését megelõzõ napon diadalittas cikkben jelentette be, hogy Bernben gyõzött a zsidó összetartás, a zsidó világszolidaritás.

A pert indító zsidó szervezeteket képviselõ ügyvéd és szakértõ még szovjet orosz hatóságokkal is felvette a kapcsolatokat s ezek készséggel szolgáltatták ki a kívánt különféle iratokat. A védelem szakértõjének azonban csak azzal a feltétellel akarták ezekbe az okmányokba a betekintést megengedni, ha becsületszavára ígéri, hogy tartalmukról semmit sem árul el. Természetesen a teljesíthetetlen követelést vissza kellett utasítania s így az iratokba bele sem nézhetett.

Az ítélet végül is kimondja, hogy a Jegyzõkönyvek hamisítványok, ezt az álláspontját azonban semmivel sem bizonyítja, nem indokolja. Sem a tárgyalás során, sem az ítéletben nem vetõdött fel az a kérdés, vajon valódiak-e a Jegyzõkönyvek, az egész per csak erre az eleve kimondott és véglegesnek tekintett feltevésre volt felépítve, hogy hamisítványokról van szó. Úgy látszik, maga a bíró is érezte eljárásának jogtalanságát, mert három vádlottat felmentett s nekik kártérítést is

megítélt. Csak két vádlottat ítélt el egészen jelentéktelen 20—50 frc. pénzbüntetésre. Még a Jegyzõkönyvek lefoglalását sem rendelte el és terjesztését sem tiltotta meg. Úgy látszik, minõsíthetetlen eljárását így próbálta enyhíteni.

A vádlottak az ítéletet természetesen megfellebbezték. Szilárd a hitük, hogy Svájcban van még független, pártatlan bírói fórum, amely minden zsidó befolyástól mentesen, pusztán az érvek, a bizonyítékok mérlegelése és saját lelkiismerete alapján hozza meg majd ítéletét. A harc tehát tovább folyik. A zsidóság jól tudja; hogy amilyen könnyû volt neki ezt az elsõ kedvezõ ítéletet kierõszakolni, éppoly nehéz, sõt lehetetlen lesz ugyanezt a felsõbb bírói fórumokon is elérni. A zsidóellenes szervezetek pedig testvéri szolidaritással készülnek az újabb harcra. Sietve gyûjtik tovább az adatokat s a bizonyítékokat. A szembenálló felek érzik, hogy a berni per hatalmas erõpróba. Most dõl el, vajon a zsidóság világhatalma az elszenvedett súlyos csapások után még mindig oly nagy, oly erõs-e, hogy meg tudja hamisítani az igazságot? Másrészt pedig, hogy az új, a fiatal zsidóellenes népi mozgalmak fel tudják-e venni a harcot a siker reményében, a mindeddig legyõzhetetlennek hitt ellenséggel?

Milyen volt az ítélet hatása? Vajon érdemes volt-e a zsidóságnak ezt a harcot kierõszakolni és a velejáró kockázatot vállalni? Sajtója révén persze igyekezett az egész világot telekürtölni, hogy íme a Jegyzõkönyvek mégis csak hamisítványok. A remélt, a várt nagy visszhang azonban elmaradt. A tömegek már nem vakok, nem hisznek, felébredtek. Svájcban az antiszemita szervezetek az utóbbi idõben igen megerõsödtek. A zsidóellenes propaganda egyre fokozódik. A svájciak kezdenek visszaemlékezni rá, hogy annak idején *Adolf Cremieux*, a francia zsidó külügyminiszter és szabadkõmûves vezér befolyására emancipálták a zsidókat minden feltétel és korlát nélkül. A Jegyzõkönyvek soha nem remélt népszerûségre tettek szert és óriási példányszámban fogynak.

De a világosabban látó zsidók sincsenek túlságosan elragadtatva a berni eseményektõl. Legalább is erre vall az *Osyach Schojachne Thon* dr. rabbi képviselõ és lapszerkesztõ cikke a vilnai *Hajnt* (Ma) címû jiddis újságban.

Thon dr. egyebek között így ír: A berni ítélet nem elégtétel. Nem vagyok hálás a svájci zsidóknak ezért a perért. Mi adjuk a nagy emberek túlnyomó százalékát (!), mi vagyunk a kiválasztott nép, mi a gyõzedelmeskedõk népe vagyunk és akkor mi fellebbezünk és kérjük annak megállapítását, hogy nem vagyunk rosszabbak a többi népeknél. Hol az a fórum, amely bíró lehet a mi népünk felett?

Meggyõzi-e majd a berni ítélet a tömegeket? — kérdi tovább a jeles rebbele. *Fleischhauer* és csõcselék környezete (!) gondoskodik majd róla, hogy ne legyen semmi hatása.

Egy haza, egy nép, egy nemzet és — eltûnik majd a zsidókérdés. A cionizmus feleletet ad arra, hogy miért gyûlölik mindenütt a zsidóságot. A berni per csak ártott a zsidóságnak. Két dolgot kell leszögeznünk;

1. a berni per az antiszemitizmusnak használt, a zsidóság szempontjából jelentéktelen,

2. a zsidókérdés megoldásához egyetlen út vezet: önálló nép, önálló haza. Otthont a zsidóságnak. Váltsátok meg Ahasvérust!

Így szól a cikk. A nagyképû, itt-ott már a szemtelenséggel határos frázisokat nem tekintve — amelyekhez a zsidók részérõl különben is hozzá vagyunk szokva — józan és világos álláspont. Bár csak így vélekednék és cselekednék az egész zsidóság.

VI.

Thon dr.-ral együtt mi is felvethetjük a kérdést, volt-e eddig valami kézzelfogható haszna a zsidóságnak a berni perbõl? Aligha. Ezt a pert, ennek kierõszakolását nem is lehet egyébbel megmagyarázni, mint azzal a fejetlenséggel és ideges kapkodással, amely a zsidóság vezetõ köreiben az utóbbi években észrevehetõen lábra kapott. A sorozatos taktikai hibákat, tévedéseket csakis úgy érthetjük meg, ha feltesszük, hogy a zsidóság vezetõi elvesztették tisztán látásukat s nem tudják az eseményeket a szükséges tárgyilagossággal és józan nyugalommal

megítélni. Azok a súlyos vereségek, amelyek a világzsidóságot a legutóbbi években érték, érlelhették meg zsidó vezetõ körökben azt a gondolatot, hogy a zsidó tömegek körében lábra kapott pánik és bizalmatlanság leküzdésére sürgõsen valami olyat kell tenni, ami legalább látszólag sikert jelent. Most már nyilvánvaló, hogy a berni per egy szerencsétlen, elhibázott gondolat volt. Mit is akart ezzel a perrel a zsidóság? Bebizonyítani, hogy a Jegyzõkönyvek hamisítványok s hogy a bennük foglalt, a világuralom megszerzését célzó alapgondolatok sem igazak. De hiszen ezzel a zsidóság saját magát, legfõbb lényegét tagadja meg. Megtagadja egész múltját, történelmét, nagy egyéniségeit, dogmáit, szentkönyveit, megtagad mindent, ami vér és lélek szerint zsidó. Megtagadja a saját létjogosultságát, mert a Jegyzõkönyvek a zsidó szellemiség legtipikusabb megnyilvánulásai, valóságos tárházai az eredeti zsidó gondolatoknak. A Jegyzõkönyvekben minden benn van, ami igazán zsidó. Józan, elfogulatlan ésszel kételkedni sem lehet valódiságukban.

De még ha el is fogadjuk azt a tényeknek homlokegyenest ellenmondó, semmivel sem igazolható feltevést, hogy a Jegyzõkönyveket nem zsidók írták, a helyzeten ez sem változtat. Vajon ez esetben már semmi sem bizonyít a zsidóság világuralmi törekvései mellett? Vegyük csak elõ a zsidó szent könyveket. Az ó-szövetség minden lapja, kezdve a Jákob legendától, a Talmud minden sora, a zsidó népvezéreknek (*Herzl, Nordau* stb.) összes írásai leplezetlenül hirdetik a kiválasztottság, az uralomra hivatottság, a felsõbbrendûség évezredes rögeszméit, amelyekbõl a zsidóság, úgy látszik, sohasem lesz kigyógyítható.

* * *

Bernben tehát tovább folyik a harc. Ezt a küzdelmet a nemzetközi antiszemita szervezetek igazságuk tudatában s a gyõzelem reményében majd becsületes és tiszta fegyverekkel harcolják végig, ámbár olyan ellenféllel állnak szemben, amely eszközökben nem válogat s ha kell, a legnemtelenebb fegyverek alkalmazásától sem riad vissza.

A harc végsõ eredményét nem tudhatjuk elõre. Legyen azonban bármilyen is a végsõ ítélet, azt hogy a Jegyzõkönyvek valódiak, megfellebbezhetetlenül bizonyítják a zsidó világuralmi tervek áldozatainak, népek millióinak szenvedései, megpróbáltatásai, gyötrelmei.

Ezekrõl a szándékairól és törekvéseirõl a zsidóság sohasem mondott le, sõt nem is mondhat le, mert ott élnek vércseppjeiben, ott izzanak lelke legmélyén. A létükben fenyegetett, pusztulásra ítélt nemzsidó népeknek sem szabad soká késlekedniük, mert a világveszedelemmel szemben világösszefogásra van szükség.